

12 juni 2014, Cambridge, Massachusetts

Koper schittert als scherven aventurijn glas boven op de oude bakstenen muur achter ons huis. Ik zie oude ateliers met pasteleurig stucwerk en rode pannendaken langs de Rio dei Vetrai voor me, en hoog opgestookte ovens, blaaspijpen en stalen glasblazerstafels waarop maestro's gesmolten glas vormgeven. Voorzichtig en zonder morsen draag ik twee met agavesiroop gezoete espresso's naar buiten.

Ik houd de eenvoudige met de mond geblazen kristallen kopjes, helder als bergkristal, vast bij de sierlijk gebogen oortjes en denk met plezier terug aan het moment dat ik ze kocht op het eiland Murano, vlak bij Venetië. De aroma's van knoflook en geblakerde paprika's volgen me naar buiten als de hordeur met een zachte bons dichtslaat. Ik bespeur de aromatische, lichte geur van verse basilicumbladeren, die ik met mijn blote handen in stukjes heb gescheurd. Het is een prachtige ochtend. Hij kan niet beter.

Mijn speciale salade is klaar en de sappen, kruiden en specerijen vermengen zich en dringen in de stukken *mantovana*, dagen eerder op een steen gebakken. Het olijfoliebrood mag niet te vers zijn voor de *panzanella*, net als de pizza eens het voedsel van de armen, die, vindingrijk als ze waren, restjes focaccia en groenten samenvoegden tot *un'abbondanza*. Creatieve, smakelijke gerechten lenen zich uitstekend om mee te improviseren, en vanmorgen heb ik dun geschaafde venkelknol, grof zeezout en grof gemalen peper toegevoegd. Ik heb zoete uien gebruikt in plaats van rode en er een beetje munt bij gedaan van het zonneterras,

waar ik kruiden kweek in grote terracotta olijfpotten die ik jaren geleden in Frankrijk heb opgeduikeld.

Op de patio blijf ik even staan om naar de barbecue te kijken. De opstijgende warme lucht trilt en de aanmaakvloeistof en de zak met houtskool staan op veilige afstand. Mijn man, FBI-agent Benton Wesley, is geen grote kok, maar hij weet hoe hij een goed vuur moet stoken en is heel erg bedacht op veiligheid. De keurige hoop oranje smeulende kooltjes is bedekt met witte as. Straks kunnen de zwaardvisfilets op het vuur. Dan worden mijn hedonistische overpeinzingen ruw onderbroken en gaat mijn aandacht in een flits weer naar de muur.

Nu zie ik dat het dollarcenten zijn. Ik probeer me te herinneren of ze er eerder ook al waren, toen het nog amper dag was en ik onze greyhound Sock naar buiten liet. Hij was koppig en overdreven afhankelijk en ik was meer afgeleid dan anders. Ik dacht aan een heleboel dingen tegelijk, gedreven door het euforische vooruitzicht op een Toscaanse brunch voordat we in Boston op het vliegtuig stappen, en nog onder de invloed van een sensuele mist na een lui, gedachteloos ontwaken in een bed waarin alleen genot telde. Ik kan me amper herinneren dat ik onze hond mee naar buiten heb genomen. Er zijn me bijna geen details bijgebleven van ons verblijf in de vaag verlichte, bedauwde achtertuin.

Dus het is heel goed mogelijk dat ik de glanzende koperen munten niet opgemerkt heb, evenmin als enig ander teken dat er een ongenode bezoeker op ons terrein is geweest. Ergens in mijn achterhoofd verkilt iets, er hangt een donkere, onrustbarende schaduw. Ik word herinnerd aan iets waaraan ik niet wil denken.

Je bent al met vakantie terwijl je nog hier bent. Je zou beter moeten weten.

Mijn gedachten gaan weer naar de keuken, naar de blauw-stalen 9 mm Rohrbaugh in zijn foedraal op het aanrecht bij het gasfornuis. Het lichtgewicht pistool met zijn greepplaten met geïntegreerde laser gaat waar ik ga, zelfs als Benton thuis is. Maar vanmorgen heb ik niet één keer gedacht aan wapens of veiligheid. Ik heb het minutieuze toezicht op de nachtelijke leveringen aan mijn hoofdkwartier van me afgezet, de discrete

zwarte zakken in de witte bestelwagens zonder ruiten, de vijf dode patiënten die stil liggen te wachten op hun afspraak met de laatste dokters op aarde die hen nog zullen aanraken.

Ik heb de gevaarlijke, tragische, morbide realiteit uit mijn hoofd gezet en ik zou beter moeten weten.

Verdomme.

Dan redeneer ik dat allemaal weg. Iemand speelt een spelletje met centen. Meer is het niet.

2

De tuin van ons negentiende-eeuwse huis in Cambridge grenst aan de noordzijde van de Harvard-campus. We wonen tegenover de Academy of Arts and Sciences en de faculteit theologie ligt om de hoek. Het komt regelmatig voor dat mensen een kortere weg nemen en over ons terrein lopen. Onze tuin is niet afgezet; de vervallen muur is eerder een ornament dan een barrière. Kinderen klimmen er graag overheen en verstoppen zich erachter.

Het is vakantie – waarschijnlijk zijn ze neergelegd door een kind dat zich verveelde.

‘Heb je gezien wat er op de muur ligt?’ In het gefilterde zonlicht loop ik over het gras naar de stenen bank rond de magnolia, waar Benton de krant zit te lezen terwijl ik de brunch klaarmaak.

‘Wat had ik moeten zien?’ vraagt hij.

Sock ligt uitgestrekt aan zijn voeten en kijkt me verwijtend aan. Hij weet precies wat hem te wachten staat. Toen ik gisteravond laat de koffers tevoorschijn haalde en keek welke tennis- en duikspullen ik wilde meenemen, liet hij meteen treurig zijn oren hangen. Hij graaft altijd van die emotionele gaten voor zichzelf, maar nu is het gat dieper dan ooit. Het lukt me maar niet hem op te vrolijken.

‘Dollarcenten.’ Ik geef Benton een kop espresso van versgemalen koffiebonen, een robuust, gezoet genotmiddel dat onze vleselijke lusten hevig prikkelt.

Hij nipt er voorzichtig aan.

‘Heb je gezien dat ze daar werden neergelegd?’ vraag ik. ‘Toen je de barbecue aanmaakte, bijvoorbeeld? Lagen de muntjes er toen al?’

Hij kijkt naar het rijtje glanzende munten op het muurtje. Ze liggen met de randen tegen elkaar aan.

‘Ik had ze nog niet ontdekt en heb ook geen mensen gezien. Ze zijn er in elk geval niet neergelegd toen ik hier zat,’ zegt hij. ‘Zijn de kooltjes al bijna warm?’ Het is zijn manier om te vragen of hij de barbecue goed heeft aangemaakt. Zoals iedereen vist hij graag naar complimentjes.

‘Je hebt het perfect gedaan, dank je. Misschien moeten we nog een kwartiertje wachten,’ zeg ik, terwijl hij zich weer verdiept in een artikel over de schrikbarende toename in het aantal creditcardfraudes.

De ochtendzon valt schuin op zijn hoofd en geeft een zilveren glans aan zijn haar, dat iets langer is dan normaal. Het hangt over zijn voorhoofd en krult aan de achterkant.

Ik zie het kuiltje in zijn krachtige kin, de fijne rimpeltjes in zijn scherpe, knappe gelaatstrekken en de vriendelijke lijntjes van het glimlachen. Zijn lange, smalle handen zijn mooi en elegant – de handen van een musicus, vind ik altijd, of hij nu een krant, een boek, een pen of een wapen vasthoudt. Ik ruik de subtiele, aardse geur van zijn aftershave als ik over zijn schouder leun om het artikel vluchtig door te kijken.

‘Ik vraag me af wat de creditcardmaatschappijen zullen doen als het nog erger wordt.’ Terwijl ik een slokje van mijn espresso neem, denk ik terug aan de vervelende ervaringen die ik onlangs met cyberdieven had. ‘De wereld gaat failliet aan criminelen die we niet eens kunnen zien of oppakken.’

‘Het verbaast me niets dat keyloggen snel om zich heen grijpt en zo lastig op te sporen is.’ De pagina ritselt als hij hem omslaat. ‘Iemand krijgt jouw creditcardnummer in handen en winkelt ermee via PayPal-achtige accounts, vaak op andere continenten. Dat is niet te traceren, en dan heb ik het nog niet eens over malware.’

‘Ik heb de laatste tijd helemaal niets op eBay gekocht. Ik doe

ook niets met Craigslist en dat soort sites.’ We hebben deze discussie de laatste tijd wel vaker gevoerd.

‘Ik weet dat het vervelend is. Maar het overkomt andere voorzichtige mensen ook.’

‘Het is jou nog nooit gebeurd.’ Ik kam met mijn vingers door zijn dikke, zachte haar, dat al zilvergrijs werd toen hij nog heel jong was, voordat ik hem leerde kennen.

‘Jij koopt meer dan ik,’ zegt hij.

‘Niet waar. Jij draagt mooie pakken, zijden dassen en dure schoenen. Je weet wat ik elke dag draag. Cargobroeken. Operatiekleding. Rubberen operatieklompen. Hoge schoenen. Behalve wanneer ik naar de rechtszaal moet.’

‘In gedachten zie ik je nu voor me zoals je naar de rechtszaal gaat. Draag je een kokerrok, die met het krijtstreepje en de split aan de achterkant?’

‘En degelijke pumps.’

‘Het woord “degelijk” past niet bij wat ik in mijn hoofd heb.’ Hij kijkt naar me omhoog, en ik geniet van de aanblik van zijn slanke, gespierde hals.

Vanaf zijn tweede halswervel strijk ik zachtjes omlaag naar de zevende, en ik druk mijn vingertoppen langzaam in zijn longus colli. Ik voel dat hij zich ontspant, dat hij loom wordt en zich laat meevoeren op het heerlijke gevoel. Hij zegt dat ik zijn kryptoniet ben, en ik hoor aan zijn stem dat dat echt zo is.

‘Wat ik wil zeggen, is dat je onmogelijk op de hoogte kunt blijven van alle kwalijke softwareprogramma’s die toetsaanslagen registreren en informatie doorgeven aan hackers. Het kan al gebeuren als je een geïnfecteerd bestand opent dat als attachment bij een e-mail zit. Ik heb er trouwens een harde dobber aan om helder na te denken als je dit doet.’

‘Hoe kan er in vredesnaam een keylogprogramma worden gedownload met al die antispionagesoftware, eenmalige wachtwoorden en firewalls die Lucy gebruikt om onze server en e-mailaccounts te beschermen? En die harde dobber was mijn bedoeling. Ik wil dat hij zo hard mogelijk wordt.’

De cafeïne en agavesiroop missen hun uitwerking niet. Ik herinner me hoe zijn huid aanvoelde, zijn pezige slanke lijf toen hij onder de douche mijn haar inzepte. Hij masseerde mijn hoofd-

huid en mijn nek en streelde me tot ik het niet meer uithield. Ik krijg nooit genoeg van hem. Dat kán gewoon niet.

‘Software kan geen malware scannen die hij niet herkent,’ zegt hij.

‘Volgens mij is dat hier niet aan de orde geweest.’

Mijn nicht Lucy programmeert en onderhoudt het computersysteem van mijn hoofdkwartier, het Cambridge Forensic Center, het CFC. Ze is een genie op technologisch gebied en zorgt heus wel dat het computersysteem niet op die manier kan worden gehackt. Ik kan er helaas niet omheen dat ze eerder andersmans computers hackt en infecteert dan dat ze zelf slachtoffer wordt van dergelijke praktijken.

‘Zoals ik al zei, is het waarschijnlijk in een winkel of restaurant gebeurd.’ Benton slaat de pagina om en ik strijk met mijn vinger over zijn rechte neusbrug, de welving van zijn oor. ‘Dat denkt Lucy ook.’

‘Sinds maart al vier keer?’ vraag ik, maar ik denk aan onze douche, de glanzende witte metrotegels en de kletterende waterstralen, waarvan het ritme en de intensiteit door onze bewegende lichamen steeds veranderden.

‘En je geeft je creditcard ook aan Bryce als hij telefonisch iets voor je bestelt. Niet dat hij er onverstandige dingen mee zou doen, in elk geval niet met opzet. Toch wil ik liever dat je dat niet meer doet. Hij begrijpt de realiteit niet zo goed als wij.’

‘Hij ziet elke dag de vreselijkste dingen,’ zeg ik.

‘Dat betekent nog niet dat hij ze begrijpt. Bryce is veel naïever en lichtgeloviger dan wij.’

De laatste keer dat ik mijn kantoormanager heb gevraagd iets met mijn creditcard te bestellen, was een maand geleden. Op mijn verzoek heeft hij mijn moeder voor Moederdag een gardenia gestuurd. De meest recente fraudemelding was gisteren. Ik kan me echt niet voorstellen dat die iets te maken heeft met Bryce of mijn moeder, al past het wel bij mijn disfunctionele familie als mijn aardige gebaar werd bestraft met iets vervelenders dan mijn moeders gebruikelijke gezeur en haar gewoonte om me te vergelijken met mijn zus Dorothy, die in de gevangenis zou zitten als het strafbaar was om een egocentrische narcist te zijn.

De in vorm gesnoeide gardenia werd ontvangen als een har-

teloze blijk van minachting omdat er al gardenia's in mijn moeders tuin staan. *Alsof je een Eskimo ijs cadeau doet. Dorothy heeft me beeldschone rode rozen met gipskruid gestuurd*, waren de letterlijke woorden van mijn moeder. Het deed er niet toe dat ik de moeite had genomen haar favoriete bloeiende plant te laten afleveren, die in tegenstelling tot snijbloemen blijft leven.

'Het is in elk geval erg vervelend, en mijn nieuwe creditcard arriveert natuurlijk als wij in Florida zijn,' zeg ik tegen Benton. 'Dat betekent dat ik zonder kaart van huis moet. Dat is een slecht begin van de vakantie.'

'Je hebt je creditcard niet nodig. Ik trakteer.'

Dat doet hij meestal. Ik heb een goed inkomen, maar Benton is enig kind en heeft flink wat oud geld geërfd. Zijn vader, Parker Wesley, had zijn geërfde fortuin heel verstandig belegd, in kunst bijvoorbeeld, die hij aan- en verkocht. Meesterwerken van Miró, Whistler, Pissarro, Modigliani, Renoir en andere kunstenaars hingen vaak een tijdje in Bentons ouderlijk huis. Parker handelde ook in oldtimers en zeldzame manuscripten, waarvan hij er niet één heeft gehouden. Het was de kunst om te weten wanneer je ze moest verkopen. Benton zit ook zo in elkaar. Wat hij aan zijn roots in New England heeft overgehouden, zijn een slimme logica en een ijeren, noordelijke vastberadenheid waarmee hij ploeteren en ongemak verdraagt zonder met zijn ogen te knippen.

Dat betekent niet dat hij geen levensgenieter is of dat hij zich iets van andermans mening aantrekt. Benton houdt niet van pronken en verspillen, maar hij doet wat hij wil, en ik laat mijn blik over onze prachtig aangelegde tuin en de achterkant van onze recentelijk geschilderde houtskeletwoning dwalen. Het hout is staalblauw geschilderd en de luiken zijn granietgrijs. Op het donkere leien dak staan twee roodbruine gemetselde schoorstenen en in sommige ramen zit nog steeds het originele, getrokken glas. Als we ons werk niet hadden, zou je ons bestaan uiterst beschermd en bevoorrecht kunnen noemen, en mijn blik valt weer op de koperen muntjes die vlakbij in de zon liggen te schitteren.

Sock ligt doodstil op het gras en volgt me met zijn blik als ik naar de oude bakstenen muur loop. Ik ruik de geur van de En-

gelse rozen, abrikooskleurig en roze met warmgele tinten. De forse, welig tierende struiken komen inmiddels tot halverwege de muur en het doet me genoegen dat de theerozen het dit jaar ook uitzonderlijk goed doen.

De zeven dollarcenten liggen met de afbeelding van Lincoln naar boven. Ze komen allemaal uit 1981, dus zijn ze meer dan dertig jaar oud. Het rare is dat ze eruitzien alsof ze net geslagen zijn. Misschien zijn ze vals. Ik denk na over het jaartal. Lucy's geboortejaar. En ik ben vandaag jarig.

Ik laat mijn blik over de oude bakstenen muur dwalen. Hij is ruim vijftien meter lang en ongeveer anderhalve meter hoog, en in gedachten omschrijf ik hem dichtertlijk als een rimpel in de tijd, een wormgat dat ons met andere dimensies verbindt, een poort tussen 'hen' en 'ons', tussen het verleden en het heden. Onze afbrokkelende muur is een metafoor geworden voor onze pogingen het huis te barricaderen tegen mensen die ons kwaad willen doen. Die pogingen zijn zinloos als iemand ons echt te grazen wil nemen, en op een onbereikbare plaats diep in mij flakkert iets op. Iets in mijn geheugen. Een weggestopte of nog nauwelijks gevormde herinnering.

'Waarom liggen hier zeven centen, allemaal uit 1981, allemaal met de kop naar boven?' vraag ik.

Het zicht van onze beveiligingscamera's reikt niet tot de uiteinden van de muur, die een beetje scheef hangt en eindigt in kalkstenen pilaren die schuilgaan onder klimop.

Toen ons huis aan het begin van de negentiende eeuw door een rijke transcendentaal filosoof werd gebouwd, besloeg het terrein de hele straat en werd het omringd door een slingerende muur. Daar is niet meer van over dan een afbrokkelend stukje muur en zo'n tweeduizend vierkante meter grond, met daarop een smalle verharde oprit en een vrijstaand koetshuis dat nu als garage fungeert. Degene die de centen heeft achtergelaten, staat waarschijnlijk niet op de camerabeelden, en ik krijg weer een onaangenaam gevoel, een flard van iets wat me is ontschoten.

'Ze lijken wel opgepoetst,' voeg ik eraan toe. 'Dat kan niet anders, tenzij ze nep zijn.'

'Buurtkinderen,' zegt Benton.

Over de rand van de *Boston Globe* kijkt hij me met zijn amberkleurige ogen aan en er speelt een glimlach om zijn lippen. Hij draagt een spijkerbroek, instappers en een windjack van de Red Sox. Als hij de krant heeft neergelegd en zijn espresso heeft weggezet, staat hij op van de bank. Hij loopt naar me toe, slaat van achteren zijn armen om mijn middel heen en geeft me een kus op mijn oor. Daarna laat hij zijn kin op mijn hoofd rusten.

‘Als het leven altijd zo heerlijk was als nu, ging ik misschien wel met pensioen. Dan hield ik gewoon op met diefje en agentje spelen.’

‘Dat zou je nooit doen. En wás het maar zo dat je alleen maar diefje en agentje speelde. We moeten zo eten en ons klaarmaken om naar het vliegveld te gaan.’

Hij werpt een blik op zijn telefoon en typt snel een reactie op een bericht. Volgens mij gaat het hooguit om één of twee woorden.

‘Alles in orde?’ Ik trek zijn armen dichterbij me heen. ‘Wie stuur je een berichtje?’

‘Niets aan de hand. Ik rammel van de honger. Zorg eens dat het water me in de mond loopt.’

‘Gegrilde zwaardvissteaks *salmoriglio*, dichtgeschroeid, bestreken met een marinade van olijfolie, citroensap en oregano.’ Ik leun tegen hem aan en voel zijn warmte, de frisse lucht en de hete zon. ‘Je favoriete panzanella. Tomaten, basilicum, zoete ui-en, komkommer...’ Ik hoor bladeren ritselen en ruik de delicate, citroenachtige geur van de magnoliabloesem. ‘En die gerijpte ro-dewijnazijn die je zo lekker vindt.’

‘Stevig en verrukkelijk, net als jij. Mmm, ik krijg er zin in.’

‘Bloody mary’s. Mierikswortel, vers gesterpe limoenen en habaneropepertjes om ons in de stemming te brengen voor Miami.’

‘En daarna gaan we douchen.’ Deze keer kust hij me op mijn mond. Het interesseert hem niet wie het ziet.

‘Dat hebben we al gedaan.’

‘En we moeten nog een keer. Ik voel me érg smerig. Misschien heb ik nog een cadeautje voor je. Als je het aankunt.’

‘De vraag is of jij het aankunt.’

‘We hebben nog twee uur de tijd voordat we naar het vliegveld

moeten.’ Hij kust me nogmaals, langer en hartstochtelijker, maar ondertussen hoor ik in de verte het snelle, hortende geluid van een krachtige helikopter. ‘Ik houd van je, Kay Scarpetta. Elke minuut, elke dag, elk jaar ga ik meer van je houden. Waarmee blijf je me toch betoveren?’

‘Eten. Ik kan goed koken.’

‘Ik prijs de dag waarop jij geboren bent.’

‘Daar denk je dan heel anders over dan mijn moeder.’

Opeens trekt hij zijn hoofd nauwelijks merkbaar een stukje terug, alsof hij iets ziet. Hij knijpt met zijn ogen tegen de zon en kijkt in de richting van de Academy of Arts and Sciences. Die ligt ten noorden van ons terrein, met alleen een rij huizen en een straat ertussen.

‘Wat is er?’ Ik volg zijn blik en hoor de helikopter naderen.

Vanuit onze achtertuin zien we het geoxideerde metalen dak, dat boven de bomen op het dichtbeboste terrein uit piept. Het heeft de kleur van oud, aangetast koper. In het hoofdgebouw van de Academy worden vaak lezingen gegeven door vooraanstaande zakenlieden, regeringsleiders, academici en wetenschappers. Het gebouw wordt het ‘Huis van de Denkers’ genoemd.

‘Wat zie je?’ Ik volg Bentons strakke blik en hoor het kabaal van de laagvliegende helikopter dichterbij komen.

‘Ik weet het niet,’ zegt hij. ‘Ik dacht dat ik daar iets zag oplichten. Een soort flits van een camera, maar dan minder fel.’

Ik tuur naar het bladerdek van de oude bomen en het hoekige, groene metalen dak. Mij valt niets bijzonders op. Ik zie helemaal niemand.

‘Misschien de reflectie van de zon op een autoruit,’ opper ik.

Benton typt weer een kort berichtje op zijn telefoon. ‘Het was ergens tussen de bomen. Ik geloof dat ik het vanuit mijn ooghoek al eerder had gezien. Er schitterde iets. Misschien lichtte er iets op. Ik weet het niet zeker...’ Hij tuurt nogmaals en het geluid van de helikopter is inmiddels oorverdovend. ‘Ik hoop dat het niet zo’n ellendige journalist met een telelens is.’

We kijken op hetzelfde moment omhoog en krijgen de diepblauwe Agusta met de heldergele streep en de platte, zilverkleurige buik in zicht. Het landingsgestel is ingetrokken. Ik voel het dreunen in mijn botten, en het volgende moment ligt Sock in-

eengedoken op het gras naast me, leunend tegen mijn benen.

‘Lucy,’ zeg ik hardop. Als aan de grond genageld blijf ik staan. Ze heeft dit wel eerder gedaan, maar nog nooit zo laag. ‘Mijn hemel. Wat is ze aan het doen?’

De wieken draaien met een doffe dreun rond en de boomtoppen waaien plat door de wind als mijn nicht op honderdvijftig meter hoogte over ons huis vliegt. Ze maakt een oorverdovend rondje, laat de helikopter even stil hangen en laat de neus kort naar beneden knikken. Ik kan net haar helm en getinte vizier zien voordat ze wegvliegt. Boven de Academy of Arts and Sciences laat ze het toestel weer een aantal meters zakken en vliegt langzaam een rondje boven het terrein voordat ze verdwijnt.

‘Volgens mij was dit Lucy’s manier om je een fijne verjaardag te wensen,’ zegt Benton.

‘Ze heeft de geluidsnormen overschreden. Ik hoop maar dat de burens haar niet aangeven bij de FAA,’ zeg ik, maar tegelijkertijd vind ik het leuk en erg lief van haar.

‘Ze krijgt geen problemen met de luchtvaartautoriteiten.’ Hij kijkt weer op zijn telefoon. ‘Ze kan zeggen dat ze het in opdracht van de FBI moest doen. Omdat ze hier toch was, heb ik haar een verkenning rondje laten maken. Daarom vloog ze zo laag.’

‘Wist je dat ze over ons huis zou vliegen?’ vraag ik. Natuurlijk wist hij dat, en hij wist ook precies hoe laag, en dat is de reden dat hij zo lang in de achtertuin bleef hangen. Hij wilde dat we buiten waren als ze langskwam.

‘Geen fotograaf en ook niemand anders met een camera of een vizier.’ Benton tuurt in de richting van het beboste terrein en het overhangende dak.

‘Je hebt haar dus opgedragen een kijkje te nemen.’

‘Ja, en ze stuurt me de boodschap *no joy*.’ Hij laat me het twee woorden tellende berichtje op zijn iPhone zien. Het is afkomstig van Lucy’s partner Janet, en het is een luchtvaartterm om aan te geven dat ze niets hebben gezien.

Ze vliegen met hun tweeën, en ik vraag me af of ze alleen maar in die helikopter zitten om mij heel luid en dramatisch te feliciteren. Dan schiet me iets anders te binnen. Lucy’s tweemotorige Italiaanse helikopter ziet eruit alsof hij van de politie is, en de burens denken waarschijnlijk dat hij iets met president Oba-

ma te maken heeft, die later vandaag in Cambridge arriveert. De president logeert in een hotel vlak bij de Kennedy School of Government, hooguit anderhalve kilometer hiervandaan.

‘Niets bijzonders,’ zegt Benton. ‘Dus als daar bijvoorbeeld iemand in een boom zat, is hij inmiddels vertrokken. Had ik al gezegd dat ik rammel van de honger?’

‘We gaan eten als onze arme, geschrokken hond zijn behoefte heeft gedaan.’ Mijn blik dwaalt weer af naar de centen op de muur. ‘Ga nog maar even een paar minuten zitten. Hij wilde vanochtend al niet meewerken, dus is dat nu waarschijnlijk alleen maar erger geworden.’

Ik hurk in het gras en aai Sock. Ik doe mijn best om hem te troosten.

‘Die lawaaiërige vliegtuigmachine is weg en ik ben bij je,’ zeg ik sussend tegen hem. ‘Lucy vloog gewoon een rondje. Je hoeft nergens bang voor te zijn.’